

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. L. M.**, zastoupeného Mgr. Kateřinou Richterovou, advokátkou se sídlem Praha 9, Kovářská 17, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2008, č. j. KUZL/25456/2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2010, č. j. 29 Ca 117/2008 - 42,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2010, č. j. 29 Ca 117/2008 - 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí stěžovatel proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2010, č. j. 29 Ca 117/2008 - 42, jímž krajský soud zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2008, č. j. KUZL/25456/2008, jímž žalovaný zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Zlína (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 11. 3. 2008, č. j. S00JP00EKK8A, kterým byla částečně odmítnuta stěžovatelova žádost o poskytnutí informací ve znění: „*Žádám o podrobnou informaci, jaké mimořádné odměny dostal v letech 2000 až 2008 vedoucí oddělení informačních systémů. U každé odměny žádám o zdůvodnění, za co mu byla tato odměna udělena*“; kdy povinný subjekt žádosti stěžovatele nevyhověl v tom, že mu neposkytl informaci o výši těchto odměn. Podrobná informace o tom, jaké mimořádné a zvláště významné úkoly, za něž byla předmětnému pracovníkovi přiznána odměna, tento pracovník splnil, a o tom, ve kterých měsících byla odměna vyplacena, byla stěžovateli poskytnuta.

Povinný subjekt vycházel z § 8a zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), který stanoví, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními

předpisy, upravujícími jejich ochranu. Takovým právním předpisem je zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), podle něhož je osobním údajem jakýkoli údaj týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Jde-li o přesnou výši platu a odměny, pak finanční částka, kterou zaměstnanec obdrží při výplatě odměny za práci, se stává součástí jeho soukromého majetku a její výše je proto dle povinného subjektu osobním údajem, který může zaměstnavatel zveřejnit jen se souhlasem zaměstnance. Požadovanou informaci nelze stěžovateli podle povinného subjektu sdělit ani s odkazem na § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť „*příjemcem veřejných prostředků*“ ve smyslu tohoto ustanovení jsou zejm. osoby, které od povinného subjektu dostaly grant, dotaci, podporu nebo ty, které s povinným subjektem uzavřely např. smlouvu o dodávce zboží či služeb. Rozšiřovat pojem „*příjemce veřejných prostředků*“ na zaměstnance povinného subjektu není možné s ohledem na zákon o ochraně osobních údajů a na Listinu základních práv a svobod.

Proti rozhodnutí povinného subjektu podal stěžovatel odvolání, v němž dovozuje, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zahrnuje i zaměstnance povinného subjektu. O příjemci veřejných prostředků musí povinný subjekt poskytnout informaci vždy, ledaže by se jednalo o výjimky uvedené v § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy však žádná z nich na posuzovaný případ nedopadá.

Stěžovatelovo odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. Ztotožnil se s názorem povinného subjektu, že údaj o konkrétní výši udělené odměny je chráněným údajem. Pokud by totiž povinný subjekt sdělil stěžovateli výši odměn, sdělil by mu tak zcela konkrétní údaj týkající se majetkové sféry předmětného pracovníka. Ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nelze dle žalovaného v posuzovaném případě aplikovat, neboť čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (jako předpis vyšší právní síly než zákon o svobodném přístupu k informacím) zaručuje každému m.j. právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Podrobněji pak problematiku osobních údajů upravuje právě zákon o ochraně osobních údajů, podle jehož § 4 písm. a) se osobním údaje rozumí též údaj umožňující subjekt údajů ekonomicky identifikovat. Takovým údaje je jednoznačně i údaj o výši udělené odměny, když jde o údaj vypovídající do jisté míry o majetkových poměrech předmětného pracovníka. Záměrem zákonodárce nemohlo být podle žalovaného umožnit komukoliv získat informaci o platových poměrech kterékoli osoby jen proto, že plat a jeho součásti pocházejí z veřejných prostředků. K podobnému závěru ostatně došel i Krajský soud v Českých Budějovicích ve věci vedené pod sp. zn. 10 Ca 215/2001.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou u krajského soudu. V ní uvádí, že Listina základních práv a svobod nechrání jen soukromí a osobní údaje, ale současně též právo na informace. Nezpochybňuje závěr o tom, že požadované informace jsou osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, avšak:

- a) ust. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů stanoví, že poskytnout osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů je možné, pokud povinný subjekt poskytuje údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Stěžovatel zastává názor, že údaj o výši odměn určitého vedoucího pracovníka je údajem, který vypovídá o úřední činnosti zaměstnance veřejné správy;
- b) podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů (odkazovaného i ustanovením § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím) může povinný subjekt zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu jejich subjektu v případě, kdy provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce, což podle stěžovatele zahrnuje i případy, kdy poskytuje informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodném

přístupu k informacím dopadá na všechny příjemce veřejných prostředků. Považoval-li zákonodárce za nutné vyjmout výslovně z působnosti tohoto ustanovení příjemce v oblastech sociální péče, zabezpečení v nezaměstnanosti či podpory stavebního spoření, je zřejmé, že i tyto osoby považoval za příjemce veřejných prostředků. Žalovaným odkazovaná judikatura pochází z doby jiné právní úpravy;

- c) platy ve veřejné správě nejsou tajemstvím, ale jsou naopak značně transparentní, když ve veřejné správě platí platové tarify, proto vzhledem k délce praxe a k zařazení zaměstnance je vždy zřejmé, jaký je jeho měsíční plat. Navíc na vyšší funkcionáře a na vedoucí pracovníky veřejné správy dopadá zák. č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, který jim ukládá zveřejňovat i jejich ostatní příjmy;
- d) stěžovatel je občanem Statutárního města Zlína, kde pravidelně upozorňuje na nedostatky výběrových řízení (stvrzené následně i Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže). Pracovník, o jehož odměny v posuzovaném případě jde, byl zodpovědný za realizaci konkrétní veřejné zakázky formou výzvy jedinému zájemci. Při realizaci této veřejné zakázky tento pracovník mnohonásobně závažně porušil zákon o zadávání veřejných zakázek, což vedlo i k pokutám uděleným Statutárnímu městu Zlínu v souhrnné výši 345.000,- Kč. Stěžovatel se však dozvěděl, že za svá pochybení byl uvedený pracovník potrestán jen symbolicky (snížením osobního ohodnocení o cca. 10.000,- Kč), přičemž v období 7 let obdržel jen na odměnách částku dosahující údajně 1 mil. Kč, přičemž některé odměny mu měly být vyplaceny jako přímá kompenzace snížení osobního ohodnocení. Podstatou sporu tak není šikana veřejné správy, ale snaha o získání zásadních informací o hospodaření veřejné správy.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí ze dne 25.4.2008.

Krajský soud stěžovatelovu žalobu zamítl. Zdůraznil, že podle § 8a zákona o poskytování informací lze osobní údaje poskytnout jen v souladu s předpisy zajišťujícími jejich ochranu, t. j. v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů. Poukázal na ust. čl. 10 odst. 2, 3 Listiny základních práv a svobod garantující ochranu soukromí a ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním či jiným zneužíváním osobních údajů. Odkázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2004, č. j. 2 As 6/2004 - 49, ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007 - 85, a ze dne 14. 9. 2009, č. j. 6 As 18/2009 - 63, jakož i na nález Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02. Krajský soud rozvádí, že právo na informace má veřejnoprávní charakter, zatímco právo na ochranu soukromí je právem charakteru soukromoprávního. Při střetu těchto práv požívá zvýšené ochrany právo soukromé, což vyplývá např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 321/06, či ze dne 2. 11. 2009, sp. zn. II. ÚS 2048/09. Nelze tak upřednostnit právo na informace před právem na ochranu soukromí, resp. nelze rezignovat na ochranu soukromých práv, a to i tehdy, naráží-li tato ochrana na jiné ústavně zaručené právo veřejného charakteru, naopak právo na nerušený soukromý život osoby je třeba účinně chránit. Dále krajský soud uvádí, že stěžovatelem požadovaná informace je osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, když v případě jejího poskytnutí by z ní vyplynulo, jaké konkrétní odměny konkrétní pracovník obdržel. Takovou informaci lze zpracovávat jen se souhlasem subjektu údajů (§ 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů). Stěžovatelem požadované informace jsou osobními údaji, u kterých je zvýšena jejich ústavněprávní ochrana mající oporu v čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Proto ani nemůže existovat veřejný nárok na přístup k těmto informacím, jakkoli jsou soustřeďovány a uchovávány orgány veřejné moci. Odkazuje-li stěžovatel na § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, pak toto ustanovení umožňuje zpracovávat z osobních údajů vypovídajících o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy jen ty, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti nebo

o jeho funkčním či pracovním zařazení, nikoli však údaje požadované stěžovatelem. Údaji vypovídajícími o veřejné (úřední) činnosti jsou údaje o samotné činnosti těchto osob, nikoli o odměnách za tuto činnost. Stěžovatelem odkazované ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím pak naráží na ochranu poskytovanou zákonem o ochraně osobních údajů. Krajský soud si uvědomuje pohnutky stěžovatelovy žádosti, ty ovšem na závěrech plynoucích ze současné právní úpravy nemohou ničeho změnit.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, kdy namítá nesprávné posouzení vzájemného vztahu zákona o ochraně osobních údajů a zákona o poskytování informací, resp. nesprávnost závěru krajského soudu o nemožnosti poskytnout požadovanou informaci z důvodu ochrany osobních údajů, tzn. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Konkrétně namítá, že:

- 1) nesouhlasí s názorem, že pod pojem „*příjemce veřejných prostředků*“ ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nelze zahrnout zaměstnance veřejné správy, když tato úvaha nemá oporu v zákoně;
- 2) došlo-li v posuzovaném případě ke střetu dvou ústavně chráněných práv, pak posouzení, které z těchto práv má přednost, je třeba provést pro každý případ jednotlivě a s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Stěžovatel poukázal na závažná pochybení ve sféře veřejných zakázek, které spadají do kompetence označeného pracovníka, když tato pochybení jednak nebyla bez odezvy ze strany Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jednak způsobila výrazné překročení limitu zakázky o desítky milionů korun, které byly podle stěžovatele zcela zjevně neúčelně vydány z veřejného rozpočtu. Stěžovatel je obyvatelem Statutárního města Zlín, není mu hospodaření s veřejnými prostředky svěřenými městu lhostejné, a proto se snaží na porušování zákona upozorňovat, získávat informace a dávat je do souvislostí tak, aby bylo možné nezákonnému postupu úředníků lépe bránit. Bylo-li v případě zákona o svobodném přístupu k informacím úmyslem zákonodárce zprůhlednit poskytování veřejných prostředků, pak se v daném případě nemůže jednat o neoprávněné zasahování do soukromí, neboť informace byla požadována v souvislosti s porušováním zákona o veřejných zakázkách ze strany Magistrátu města Zlín, resp. zmiňovaného pracovníka;
- 3) povinnost poskytnutí požadované informace lze opřít i o § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, když se jedná o informaci, který vypovídá o úřední činnosti zaměstnance veřejné správy a souhlas s jejím poskytnutím se od dotčené osoby pro tento případ nevyžaduje;

krajským soudem odkazovaná judikatura je přitom nepoužitelná, když

- v případě nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2048/09 se jednalo o vyklizení bytu ve výlučném vlastnictví obce, tedy o skutkově zcela jiný případ;
- v případě nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 156/02 se stěžovatel domáhal nahlédnutí do projektové dokumentace jaderné elektrárny, což mu bylo odepřeno s poukazem na to, že se jedná o informace utajované. Zde Ústavní soud vyslovil, že právo na informace nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvidavosti. Ani tento nálezh nedopadá na posuzovaný případ, když motivací stěžovatele k získání požadované informace není osobní zvidavost;
- v případě nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 321/2006 (umožnění nakládání s informacemi o zdravotním stavu osob zraněných při dopravní nehodě bez jejich souhlasu v míře nezbytné pro trestní řízení) zvítězil veřejný zájem nad zájmem soukromým. Stěžovatel má za to, že i v posuzovaném případě s odkazem na argumentaci uvedenou shora pod bodem 2) je třeba přisvědčit naléhavějšímu zájmu chránit v tomto případě zájem veřejný;
- rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 6/2004 vycházel z právní úpravy před novelizací provedenou zák. č. 61/2006 Sb.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že i přes nesouhlas stěžovatele má žalovaný za to, že jeho postup byl správný a v souladu s právními předpisy. Střet práva na poskytování informací a práva na ochranu osobních údajů je třeba vykládat ve prospěch ochrany osobních údajů. Navrhuje proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, je přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přistoupil proto k věcnému posouzení kasační stížnosti.

Předně shledal Nejvyšší správní soud nedůvodným kasační bod 3) směřující k závěru, že informaci o výši odměny poskytnuté zaměstnanci veřejné správy lze poskytnout podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

Podle odkazovaného ustanovení správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

Údaj o výši odměny nikterak nevypovídá o funkčním či pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy. Funkční a pracovní zařazení totiž vyplývá z organizačních předpisů příslušného orgánu veřejné správy a z popisu práce konkrétního zaměstnance. Takovými údaji jsou zejm. údaje, do kterého referátu, odboru, oddělení je příslušný zaměstnanec zařazen, kdo je jeho přímým nadřízeným, zda je vedoucím zaměstnancem, zda řídí jiné zaměstnance, apod.

Údaj o výši odměny pak nevypovídá ani o veřejné anebo úřední činnosti příslušného zaměstnance. O takových skutečnostech vypovídají informace o tom, jaká rozhodnutí zaměstnanec zpracovával, na jakých projektech se podílel, kolik má tento zaměstnanec rozpracovaných případů, jak dlouho případy zpracovává, t.j. informace o tom, jakým způsobem zaměstnanec veřejné správy svou práci vykonává, nikoli však již za jakou odměnu.

Nejvyšší správní soud proto k tomu stížnímu bodu uzavírá, že informace o výši odměny konkrétnímu zaměstnanci veřejné správy není osobním údajem, který by byl vyloučen z ochrany osobních údajů ustanovením § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval stížním bodem 1), t.j. otázkou, zda lze zaměstnance veřejné správy považovat za „příjemce veřejných prostředků“ ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

Otázkou výkladu pojmu „příjemce veřejných prostředků“ se již, byť v jiné souvislosti, zabývaly při své rozhodovací činnosti Ústavní soud i Nejvyšší správní soud. Oba tyto soudy po zjištění, že zákon o svobodném přístupu k informacím tento pojem nedefinuje, akcentovaly princip jednoty a bezrozpornosti právního řádu, ze kterého plyne požadavek přikládat týmž pojmům obsaženým v různých právních předpisech zásadně stejný význam a obsah, ledaže by existovaly rozumné důvody k závěru, že stejný význam mít nemají (například proto, že jsou užity v různých kontextech, nebo proto, že jimi zákonodárce v různých dobách mínil odlišné věci). Vycházely proto z obecné definice pojmu „veřejné prostředky“ obsažené v § 2 písm. g) zák. č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, který veřejné prostředky definuje jako veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu, státní příspěvkové organizaci, státnímu fondu, územnímu samosprávnému celku, městské části hlavního města Prahy, příspěvkové organizaci územního samosprávného celku, příspěvkové organizaci městské části hlavního města Prahy nebo jiné právnické osobě zřízené k plnění úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem nebo

právnícké osobě zřízené na základě zvláštního právního předpisu, která hospodaří s veřejnými prostředky (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, nalus.usoud.cz, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, Sb. NSS č. 2109/2010, www.nssoud.cz).

Kasační soud se proto dále zabýval otázkou, kdo je „příjemcem“ veřejných prostředků, když ani tento pojem zákon o svobodě informací ani jiný právní předpis nedefinují. Ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodě informací pouze tautologicky uvádí, že „příjemcem“ veřejných prostředků je ten, komu byly tyto prostředky „poskytnuty“.

Argumentoval-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že záměrem zákonodárce nemohlo být umožnit komukoliv získat informaci o platových poměrech kterékoli osoby jen proto, že plat a jeho součásti pocházejí z veřejných prostředků, lze na skutečný záměr zákonodárce v tomto směru jen těžko usuzovat, když ust. § 8b bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím vtěleno na základě poslaneckého pozměňujícího návrhu, k němuž neexistuje důvodová zpráva ani dostupný záznam ústního přednesu příslušného poslance nebo zástupce skupiny poslanců (srov. sněmovní tisky č. 991/0, č. 991/1 a č. 991/2 ze 4. volebního období Poslanecké sněmovny či stenozáznamy ze schůzí Poslanecké sněmovny konaných dne 21. 9. 2005 a 14. 10. 2005, vše dostupné na www.psp.cz).

Oproti tomu lze na úmysl zákonodárce usuzovat ze samotného znění ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Toto ustanovení představuje zákonnou výuku z obecného pravidla obsaženého v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů.

Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území^{4c)}.

Poznámka pod čarou 4c) pak odkazuje na zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 96/1993 Sb., o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 12/2001 Sb., o státní pomoci při obnově území postiženého živelní nebo jinou pohromou a o změně zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů (zákon o státní pomoci při obnově území).

Tato „výuka z výluky“ svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ust. § 8b odst. 2, bylo by třeba poskytnout

základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území.

Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „*příjemce veřejných prostředků*“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „*příjemcem veřejných prostředků*“ je podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů.

Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „*příjemcem veřejných prostředků*“.

Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „*základní osobní údaj*“ ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne.

Stěžovateli lze přisvědčit, že odkazy krajského soudu na rozsudky Nejvyššího správního soudu z dřívější doby jsou nepřipadné, neboť tato rozhodnutí vycházela z jiného stavu zákonné úpravy poskytování informací, t. j. ze znění před novelizací provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., kterou bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím vtěleno právě ust. § 8b.

Co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud konstatuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před **neoprávněným** shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, t. j. o poskytnutí oprávněné.

S ohledem na tyto závěry Nejvyššího správního soudu je nedůvodným sřízní bod 2) o nutnosti posuzovat střet práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů v posuzované věci individuálně podle všech okolností případu.

Rozsudek krajského soudu je vystavěn na opačných právních závěrech. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku je krajský soud vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu